

ח.

פַּעַם אַחַת בָּא הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְדוֹשׁ לְבַקֵּר אֶת בְּתוּ אָדָל וְרָאָה אֶצְלָה אֶת הַיֶּלֶד שְׂמֻחָה, וְאָמַר לְבְתוֹ: "דָּאִס אֵינְגֶל גִּיפְעֵלְט מִיר"ע. וְלֹא הִבִּינָה אֹז אָדָל מַה בְּנִינַת אָבִיָּהּ בְּמַלְיָם אֱלוֹ, אַךְ שְׂמֻרָה עַל מַלְיָם אֱלוֹ בַלְבָּבָהּ.

ט.

כְּשֶׁנַּעֲשֶׂה הַיֶּלֶד שְׂמֻחָה בֶּן עֶשֶׂר, אֹז נִסְתַּלֵּק הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְדוֹשׁ, וְהַיֶּלֶד נִשְׂאָר בְּבֵית אָדָל.

י.

עוֹד בְּחַיֵּי הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְדוֹשׁ רָצָה מְאֹד ר' נַחֲמָן הוֹרִידֵנְקֵעֵר ז"ל לְנַסֵּעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אַךְ הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְדוֹשׁ לֹא הִסְפִּים, עַל-כֵּן נִתְעַכַּב. וּבְכָל פַּעַם כְּשֶׁהִתְעוֹרַר אֶצְלוֹ רְצוֹן וְהִתְשׂוּקָה לְנַסֵּעַ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, הֵלֵךְ לְבַקֵּשׁ אֶת הַסְּכָמַת רַבּוֹ הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְדוֹשׁ, אַךְ הוּא לֹא הִסְפִּים. וּפַעַם אַחַת כְּשֶׁנִּתְעוֹרַר אֶצְלוֹ רְצוֹן וְהִתְשׂוּקָה חֲזָקָה לְנַסֵּעַ לְאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, וּבָא לְבַקֵּשׁ הַסְּכָמַת רַבּוֹ הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְדוֹשׁ, עָנָה וְאָמַר לוֹ רַבּוֹ: "וּוִילֶסְט פֶּאָרֵן פֶּאָר, נָאֵר גִּי קָדָם אֵינְ מִקְוָה"^פ, וְהֵלֵךְ תַּכְף-וּמְיָד אֶל הַמִּקְוָה וְטָבַל הַרְבֵּה טְבִילוֹת, וְחִזַּר וּבָא אֶל רַבּוֹ. וְשָׂאֵל אוֹתוֹ הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְדוֹשׁ: "מָה רָאִיתָ בְּטְבִילָה רֵאשׁוֹנָה?" הִשִּׁיב: "רָאִיתִי אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל". "מָה רָאִיתָ בְּטְבִילָה שְׁנִיָּה?" וְהִשִּׁיב: "רָאִיתִי אֶת יְרוּשָׁלַיִם". "מָה רָאִיתָ בְּטְבִילָה שְׁלִישִׁית?" וְהִשִּׁיב: "רָאִיתִי אֶת מְקוֹם הַמִּקְדָּשׁ". "מָה רָאִיתָ בְּטְבִילָה רְבִיעִית?" וְהִשִּׁיב: "רָאִיתִי אֶת קְדָשֵׁי קְדָשִׁים", אָבַל אֶת הָאָרוֹן לֹא רָאִיתִי". וְאָמַר לוֹ הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְדוֹשׁ זי"ע: "דְּעַר אָרוֹן אֵיזוֹ אֵינְ

(ע) הַיֶּלֶד הָזֶה מוֹצֵא חַן בְּעֵינַי.
(פ) אִם אַתָּה רוֹצֵה לְנַסֵּעַ, סַע, אַךְ קָדָם לךְ לַמִּקְוָה.

ה, איפה
כיה אל
ה געלם
מר לה,
זוף כף
איפה
להביאו
מדוע
שצופה
תמות.
ז זאת
ובעלה
על-כן
ורואה
שרי
מרה:
ואוכל
חדש
ק על
ללת
מי
שלח
נראו
נדל.

מְעוֹבוֹי"צ, וְהַבִּין, שְׁאִין רְצוֹן רַבּוֹ שְׁיִסַּע, וְעַל-כֵּן כָּבֵר לֹא הִתְעַקֵּשׁ
 יוֹתֵר וְנִשְׁאַר אֶצֶל רַבּוֹ כֹּל יְמֵי חַיָּיו.

יא.

אַחַר הַסְּתַלְקוֹת הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְּדוֹשׁ זי"ע הִיָּתָה דִּרְכּוֹ שֶׁל ר'
 נַחֲמָן הוֹרִידֵנְקֵעֵר ז"ל לְהַשְׁתַּטַּח בְּכָל פַּעַם עַל צִיּוֹן רַבּוֹ. וְשָׂאֵל מִמֶּנּוּ
 כָּל מֵה שְׂרָצָה, וְדַבֵּר עִמּוֹ כַּאֲשֶׁר יִדְבַר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, מְרַב קִדְשָׁתוֹ
 וּפְרִישָׁתוֹ שֶׁהִיָּתָה בּוֹ, וּמְרַב דְּבִקּוּתוֹ בְּרַבּוֹ הַקְּדוֹשׁ. וְעַל-כֵּן גַּם אָז,
 בְּכָל עֵת שֶׁבָּא אֶל צִיּוֹן רַבּוֹ, הָיָה רָגִיל לְשָׂאֵל אֶת רַבּוֹ, אִם יִסַּע לְאֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל, וְרַבּוֹ לֹא הִסְפִּים. וּפַעַם אַחַת כְּשֶׁבָּא אֶל צִיּוֹן רַבּוֹ וּבִקֵּשׁ
 וְשָׂאֵל אוֹתוֹ, הֲאִם יִסַּע כָּבֵר לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְהִסְפִּים הַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב
 הַקְּדוֹשׁ זי"ע שְׁיִסַּע. וְתַכְף-וּמְיָד יָרַד מִהַצִּיּוֹן בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה
 וּבְרַקוּדִים "אֵיךְ פָּאָר קִיִּין אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל"?. וְכֵן הָיָה, שְׁנִסַּע לְאֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל וְנִסְתַּלַּק שָׁם, וּמְנוּחָתוֹ כְּבוֹד בְּטַבְרִיָּה.

יב.

וּכְשֶׁהִגִּיעַ הַיָּלֵד שִׂמְחָה לְגִיל הַבְּרִי-מִצְוָה, וְכֵן הִבִּת פִּיגָא הַגִּיעָה
 לְגִיל נְשׂוּאִין, אָז נִזְכְּרָה הַצְּדָקָת מֶרֶת אָדָל בְּדַבְרֵי אָבִיהָ, שֶׁאָמַר:
 "דָּאָם אֵינְגַל גִּיפְעֵלֵט מִיר". וְשָׂאֵלָה לַעֲצָמָה: לָמָּה הִצַּרְתָּ אָבִי
 הַקְּדוֹשׁ לֹאמַר לִי דְבָרִים אֵלּוּ, אִין זֶה כִּי-אִם שְׂרָצָה שְׁאִשְׁתַּדֵּךְ עִם
 הַיָּלֵד. וְנִגְמַר בְּדַעְתָּה, וְכֵן הָיָה, שֶׁנִּשְׁאָו זֶה עִם זֶה, הַיָּלֵד שִׂמְחָה וּבִתָּה
 פִּיגָא.

וזהו (שם): "ויקר" — "אלו תפילין", היינו כנ"ל, כי כל בחינות אלו כלולין בתפילין שהם בחינת חיים נצחיים שזוכין על ידי ראיית פני הצדיק, כנ"ל.

(ליקוטי הלכות — הלכות תפילין — הלכה ו, כה)

תוקף נם פורים ונצחיות החג

הבלל, שעיקר החידוש של פורים הוא שרואים על ידי תוקף הנס הזה עוצם השגחתו יתברך עלינו בכל עת, אפילו בתוקף ההסתרה שבתוך הסתרה, אפילו בתוקף מרירות הגלות, אף על פי שאין רואים שום שינוי הטבע, אף על פי כן, ה' יתברך מסתיר את עצמו בכל הצרות והמניעות והיסורים בדרכים נפלאים לטובותינו, לחיותנו כיום הזה, עד אשר תצמח קרן ישראל ויבוא משיח צדקנו, ואז נבין ונראה כל מה שסיבב ה' יתברך עמנו בנפלאותיו לטובותינו אפילו בתוקף מרירות הגלות בגוף ונפש וממון, והכל בדרכים נפלאים ונוראים שאי אפשר להשיגם כלל, באופן שיהיה נשאר הבחירה לכל אחד, ואף על פי כן, גדולי הצדיקים מכניסים עצות נוראות והתעוררות התשובה לזעוק לה' יתברך ולהתחנן אליו תמיד, עד שגומרים בכל עת מה שצריכים, עד אשר תצמח ישועת ישראל לעין כל.

ועל כן, "כל המועדים בטלים חוץ מפורים" (ילקוט משלי תקמד), כי כל המועדים הם זכר ליציאת מצרים שהיה אז נסים נגלים שהם שינוי הטבע שזה אי אפשר כי אם לפי שעה כנ"ל, אבל לעתיד תתנהג העולם על ידי השגחה ונפלאות בכל עת ושעה ורגע, ויראו בכל עת נפלאותיו העצומים, ועל כן יהיו כל המועדים בטלים. אבל "ימי הפורים לא נבטלים", כי גם בנס של פורים ראו נפלאות השגחתו בכל עת ורגע, שזהו בחינת התגלות השגחתו של לעתיד, ועל כן ימי הפורים לא יבטלו גם לעתיד.

על כן, מצות קריאת המגילה יקרה וגדולה כל כך, כי מפרסמין נס כזה שרואין השגחתו יתברך עלינו בכל עת, אפילו בתוקף ההסתרה, אפילו

בעת שישראל רחוקים מארצם, ועל ידי זה יש לנו תקוה גם עתה, בגלות
המר הזוה, וכנ"ל.

ועיקר הנס הוא בבחינת מה שמבואר בתורה הנ"ל (ליקוטי מעשיות סי' סא,
עיין שם), שעל ידי שעושין תשובה על ידי המריבה והמחלוקת, על
ידי זה נעשה ספר חדש וכו' ונשלם התורה, ועל ידי זה נכללת התורה בתוך
אבן שתיה, בבחינת קודש קדשים, ונמתקין כל הדינים שבעולם, וכל מקום
שיש דין — הכל נמתק וכו'.

וזהו בחינת תוקף הנס של פורים, שזכו על ידי גודל הנס שיתחדש ספר
קדוש כזה שהיא המגילה הקדושה שקורין ברבים ומברכין עליה
תחילה וסוף, שמיום מתן תורה לא נתחדש ספר כזה שיקראו בו בציבור
בברכה תחילה וסוף, ועל ידי שנתחדש ספר כזה שמגלה ומפרסם אלקותו
יתברך בעולם, על ידי זה אנו ממשיכין עלינו בכל דור ודור קדושת הספרים
האמיתיים של גדולי הצדיקים האמיתיים שמחדשים ספרים נפלאים בכל
דור ודור.

ועיקר מעלת הספרים הקדושים ההם הוא, שהם בחינת קיום התורה,
שזוכין על ידם להתעוררות אמיתי ולעצות אמיתיות נוראות לזכות
על ידם כל אחד לקיים את התורה באמת בתמימות, שעל ידי ספרים האלו
עיקר שלימות התורה, שעל ידי זה נכללת בבחינת קודש קדשים כנ"ל, שעל
ידי זה נמתקין כל הדינים שבעולם, כנ"ל.

וזהו: "ובבואה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מחשבתו הרעה אשר חשב
על היהודים על ראשו", "עם הספר" דייקא, שדייקא על ידי בחינת
הספר הנ"ל, על ידי זה דייקא "ישוב מחשבתו הרעה על ראשו", כי על ידי
שנתווסף ספר, על ידי זה נמתקין כל הדינים שבעולם כנ"ל, עד שזוכין
לעצות שלימות, עצות עמוקות מאוד שהם בחינת קיום התורה, בחינת
(אסתר פסוק כז): "קיימו וקיבלו", כמ"ש רבותינו ז"ל (שבת פח.): "הדר
קבלוה בימי אחשורוש".